

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **L. S.,**
bytem ,

zastoupen Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem,
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1,

proti

žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy,**
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1,

zastoupen JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem,
sídlem Na Příkopě 853/12, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. MHMP 168457/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. **MHMP 168457/2020**, se **zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč a to k rukám právního zástupce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Městské části Praha 6, Úřadu městské části Praha 6 ze dne 20. 3. 2019, č. j. MCP6 035053/2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb. o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“), za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 50 000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v nabízení nebo poskytování zpoplatněné přepravy včetně činností s tím souvisejících, vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče, pro cizí potřeby podle § 2 odst. 9 a § 10 písm. a) zákona o silniční dopravě, na dobu 1 roku od nabytí právní moci rozhodnutí, a dále povinnost uhradit náklady řízení. Výrok o vině byl žalovaným změněn tak, že jeho část byla nahrazena a nově zní „ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) SilDop, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 1. 2. 2018 při přepravě formou taxislužby uskutečněné v čase 10:59 – 11:02 hodin vozidlem Citroën, černé barvy, státní poznávací značky X, na trase z terminálu 2 letiště Václava Havla na Praze 6 do ulice Schengenská na Praze 6, v rozporu s § 21c odst. 1 SilDop vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.“ Ve výroku o uložení správního trestu byla slova „podle ustanovení § 34e odst. 4 písm. c) SilDop“ nahrazena slovy „podle ustanovení § 34e odst. 5 SilDop“ a slova „správní trest pokuty ve výši 50.000 Kč“ byla nahrazena slovy „správní trest pokuty ve výši 20.000 Kč“. Ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobce namítá, že se nedopustil přestupku, který mu je kladen za vinu. Žalobce již v odvolání namítal, že výrok správního orgánu I. stupně je nezákonný, protože neobsahuje řádný popis skutku. Na to reagoval žalovaný změnou výroku o vině, kdy však současně uvedl, že ohledně zákonnosti výroku o vině neshledal pochybení. Podle žalobce nevyplývají ani z výroku žalovaného všechny významné okolnosti. Jasně a zřetelně není popsán zejména způsob spáchání skutku (§ 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Z důvodu nejasnosti popisu skutku ve výroku o vině je rozhodnutí nezákonné. Dále žalobce namítá nezachování totožnosti skutku - rozpor mezi popisem skutku v oznámení o zahájení řízení o přestupku a skutkem v napadeném rozhodnutí. V oznámení o zahájení řízení není vůbec jasně specifikován skutek, pro který bylo řízení zahájeno. Takový popis nesouhlasí ani se změněným popisem skutku, jak jej uvádí žalovaný. Žalovaný současně měl uvést, že správní orgán I. st. řádně popsal skutek, nicméně žalovaný poté tento skutek popsal jinak, tj. jej změnil. Za této situace však žalovaný neměl změnit v odvolacím řízení popis skutku, ale měl prvostupňové rozhodnutí zrušit. Nelze se podle něj ztotožnit s názorem žalovaného, že se rozhodl upravit text znění výroku o vině do jedné věty, aby byl přehlednější. Oznámením o zahájení řízení o přestupku je určen rozsah a obsah správního rozhodnutí, a to jednak osobou obviněného a jednak skutkem, pro který je stíhán. Jak v řízení před orgánem 1. stupně, tak i před žalovaným byla porušena zásadní otázka přestupkového řízení, řízení trestního ve smyslu čl. 6 Úmluvy, a to otázka totožnosti skutku. Rozhodnutí obou správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. Žalobce dále uvádí, že se nemohl dopustit přestupku podle ust. § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, jde o přestupek, jehož znakem je trvalost a opakovanost. Dále k tomu odkázal mj. na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, čj. 4 A 29/2016-48. Opakovanost a soustavnost jsou bezpochyby pojmové znaky vykonávání práce řidiče taxislužby. I z teleologického výkladu je nutno odlišit vykonávání práce řidiče taxislužby bez oprávnění Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

od jednorázového výkonu. Vykonávání práce řidiče taxislužby je vázáno na veřejnoprávní podmínku udělení oprávnění řidiče taxislužby ve smyslu § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě. Je proto třeba odmítnout závěry žalovaného, že není třeba se u řidičů taxislužby zabývat soustavností. Podle žalobce jsou jeho závěry potvrzeny i systematickým výkladem. Žalobce má za to, že v jeho případě se jednalo o jedno prokázané jednání. Má za to, že i kdyby byla možnost dvojího výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, pak je nutno vycházet ze zásady *in dubio mitius* a postupovat ve prospěch žalobce. Dle žalobce také došlo k promlčení odpovědnosti za případný přestupek. V projednávaném případě činí promlčecí doba 1 rok (§ 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. ve spojení s § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě). Podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku. Oznámení o zahájení řízení o přestupku má účinky včetně přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. již od jeho vyhotovení správním orgánem, a to dnem, který je uveden na oznámení. Oznámení o zahájení řízení bylo vyhotoveno dne 13. 3. 2018, jak vyplývá z tohoto oznámení. Skutek se měl stát dne 1. 2. 2018. V případě žalobce tedy došlo k přerušení promlčecí doby dne 13. 3. 2018 a počala běžet promlčecí doba nová, opět jednoletá, která uplynula dne 13. 3. 2019. Rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno dne 20. 3. 2019, tedy až po uplynutí promlčecí doby. Proto mělo být řízení o přestupku zastaveno. Žalobce namítá také nezákonné ukládání sankce. Správní orgány postupovaly při určení druhu a výměry správních trestů v rozporu s principy legality, legitimacy a přiměřenosti. Žalobce má za to, že při jakémkoliv ukládání trestu je nutno pečlivě zvažovat, zvláště pak u fyzické osoby, její osobní poměry. Pouhé zdůvodnění výměrou zákonné hranice pokuty nemůže být podkladem pro celkové úvahy při určení výměry trestu. Správní orgány rezignovaly na posouzení osobních poměrů žalobce. Úvahy žalovaného jsou nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalovaný pochybil, když odmítnutí zabývat se majetkovými poměry žalobce zdůvodnil tím, že pokuta ve výši 20.000 Kč není likvidační. Žalovaný nemůže takto zdůvodnit odmítnutí se zabývat majetkovými poměry. Pakliže žalovaný dovodil, že je uložení pokuty ve splátkách v dané věci případné pro zmírnění dopadu na poměry žalobce, měl tak učinit v rámci své rozhodovací pravomoci v napadeném rozhodnutí. Žalobce dále namítá nesprávné posouzení polehčujících a přitěžujících okolností. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně vedl zmatečnou úvahu o přitěžujících okolnostech, kterou označil žalovaný za nemožnou. Žalovaný však souhlasil, že jako k přitěžující okolnosti je nutno přihlédnout k tomu, že vozidlo nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, což ale dle žalobce nelze. Žalovaný přehlíží, že přestupek podle § 34e odst. 2 písm. c) zákona o silniční dopravě může z podstaty věci spáchat pouze řidič taxislužby, tedy osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Jedná se tedy z hlediska charakteristiky pachatele o tzv. speciální subjekt, u kterého se předpokládá a vyžaduje zvláštní způsobilost nebo postavení. Nikdo jiný než řidič taxislužby tak nemůže tento přestupek spáchat, resp. být za něj vůbec potrestán. Žalobce nebyl v době vytýkaného jednání řidičem taxislužby, a proto nemohl ani spáchat takový přestupek. Není možné přijmout úvahu žalovaného, že jako přitěžující okolnost hodnotí nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze u řidiče taxislužby. Žalobce dále uvádí, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Napadeným rozhodnutím mu byla uložena nezákonná sankce, přičemž žalovaný považoval při ukládání této sankce jako přitěžující okolnost fakt, že nebylo vozidlo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Žalovaný však nevzal v potaz, že byl žalobce za stejný skutek již sankcionován rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 30. 5. 2018, č. j. MHMP 831223/2018, ve spojení s rozhrnutím Ministerstva dopravy ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

17. 5. 2019, č. j. 55/2019-190-TAXI/3, kdy byla žalobci uložena pokuta ve výši 110 000,-Kč za shodný skutek, který je nyní žalobci přičítán jako přítěžující okolnost a za který je trestán napadeným rozhodnutím. Žalobce má za to, že byl odsouzen napadeným rozhodnutím za jeden skutek dvakrát, přičemž se jedná o přestupky uložené podle zákona o silniční dopravě. Žalobce považuje další rozhodnutí (tj. žalobou napadené) za dvojí potrestání. Správní orgány musí při ukládání sankce za přestupky, které jsou páčány jedním skutkem za porušení stejného zákona přihlídnout k výši sankcí a dbát na dodržování zásady ne bis in idem. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že ve věci stejného skutku projednávají přestupky nesystémově rozdílné správní orgány. Trest bude pociťovat jedna a ta samá fyzická osoba. Podle žalobce dále je nutné, aby výše sankcí odpovídaly skutkově shodným případům. Žalobce toto namítal i ve svém odvolání. Žalovaný uvedl, že řešení přestupků v taxislužbě bylo Statutem hlavního města Prahy svěřeno orgánům jednotlivých městských částí, přičemž jednotlivé úřady městských částí rozhodují na sobě nezávisle. Úřad jedné městské části tudíž podle žalovaného není vázán výší pokuty, kterou uložil za obdobný přestupek úřad jiné městské části. Takový názor žalovaného je třeba odmítnout jako zcela nesprávný. Žalovaný je odvolacím správním orgánem, který má mimo jiné dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Není možné, aby u skutkově shodných nebo podobných případů rozhodoval žalovaný zcela rozdílně (výší pokuty i druhy správních trestů), jak se stalo v případě žalobce. Takovým postupem je porušena zásada legitimního očekávání. Žalovaný uložil nepředvídatelný správní trest i s ohledem na jeho praxi týkající se přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Podle žalobce žalovaný u případů podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě, kde jsou obvinění ohroženi pokutou ve výši až 50 000,-Kč, rozhoduje tak, že ukládá pokuty ve výši 10 000,-Kč a neukládá správní trest zákazu činnosti. Například rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019, č. j. MHMP 2214659/2019 nebo ze dne 18. 11. 2019, č. j. MHMP 2322609/2019. Poslední námitka se týká uložení správního trestu zákazu činnosti. Při jeho ukládání je z hlediska účelu trestu třeba postupovat velmi obezřetně tak, aby byl aprobeovatelný z hlediska generální i individuální represe. Rozhodnutí je nezákonné, správní orgány se dostatečně nevypořádaly s individuálními okolnostmi. Odůvodnění žalovaného je nepřezkoumatelné, nebylo vysvětleno, proč by mělo být zabráněno recidivě, když ta zde nebyla, nedošlo k hodnocení účelu uložení tohoto správního trestu, nebylo odůvodněno, proč byl uložen v konkrétní výši ani proč bylo nutné jej uložit vedle pokuty. Správní orgány při stanovení správního trestu zákazu činnosti nedostály požadavkům na individualizaci trestu.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Skutková věta podle něj splňuje požadavky dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. Je v ní uveden popis skutku, tedy vykonávání práce řidiče taxislužby bez příslušného oprávnění, kdy toto spočívalo v přepravě osob příslušným vozidlem, a to na základě objednání této přepravy prostřednictvím aplikace Uber dle charakteru této služby (rozhodnutí NSS č. j. 9 As 291/2016-136 ze dne 31. 10. 2017). Skutková věta obsahuje také přesně stanovenou dobu páčání přestupku a místo spáchání, a dále způsob – poskytnutí taxislužby vozidlem bez oprávnění řidiče k výkonu taxislužby. Je odkazováno na příslušné ustanovení zákona o silniční dopravě, které bylo porušeno. Skutková věta skutek popisuje nadevší pochybnost, tak, aby v budoucnu nemohlo dojít k porušení zásady ne bis in idem. K námitce, že nebyla zachována totožnost skutku, žalovaný uvedl, že se podle něj jedná o účelové tvrzení. Je dle něj zjevné, že z oznámení o zahájení řízení o přestupku, z předvolání k ústnímu jednání a z rozhodnutí správního orgánu I. st. ve znění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se jedná o tentýž Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

skutek. Žalovaný považuje námitku za obecnou a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006-73 ze dne 15. 1. 2008. K další námitce žalovaný uvedl, že žalobce dovozuje požadavek opakování a soustavnosti vykonávání činnosti bez oprávnění pouze z gramatického výkladu. K tomu žalovaný odkázal mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 298/2016 – 24 ze dne 29. 3. 2018. Podle žalovaného je třeba zkoumat dále záměr zákonodárce, zákon jako celek, a to i v rámci právního řádu. Pouhý izolovaný gramatický výklad slovesa „vykonává“ nemůže podle žalovaného obstát proti smyslu a účelu zákona, proti jeho teleologickému výkladu ani judikatuře. Dle žalovaného nedošlo k promlčení přestupku. Rozhodnutí bylo vydáno 20. 3. 2019, tj. včas. K námitkám ohledně nezákonného ukládání sankce se žalovaný nejprve zaobíral námitkou, že nezohlednil osobní poměry žalobce. Poukázal na část odůvodnění rozhodnutí, ze které je dle něj jednoznačně zřejmé, že se touto problematikou zabýval a dostal povinnosti dle § 37 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb. V případě, že by se žalobce či některý ze členů rodiny nacházeli ve špatném zdravotním stavu či by se u nich nacházely jiné osobní problémy, bylo povinností žalobce na tyto upozornit a prokázat. Žalobcova tvrzení byla naproti tomu pouze obecného charakteru, na žádný konkrétní problém neupozornil. Žalovaný odkázal také na část odůvodnění, kde uvádí, že uloženou pokutu nelze považovat za likvidační, neboť ta byla uložena ve výši 40 procent možného maxima, je nutné přihlídnout k velmi vysoké závažnosti přestupkového jednání žalobce. Žalobce sám také pokutu za likvidační nepovažoval. Žalovaný pokutu upravil a o 10 procent snížil z důvodu, že se žalobce dopustil porušení zákona poprvé. Žalobce má možnost požádat o rozložení do splátek správce daně. Ohledně namítaného nesprávného posuzování polehčujících a přitěžujících okolností žalovaný odkázal na své odůvodnění v rozhodnutí. Nedošlo ani k porušení zásady ne bis in idem. V případě napadeného rozhodnutí došlo k uložení sankce fyzické osobě, řidiči, v odkazovaných rozhodnutích došlo k uložení sankce fyzické osobě podnikající. Tento postup je podle žalovaného v souladu se zákonem. Odkázal na stanovisko – odpovědnost podnikající fyzické osoby a nepodnikající fyzické osoby MV ČR č. j. MV-125308-2/LG-2017 ze dne 8. 11. 2017. Žalovaný je přesvědčen, že jeho závěry potvrzuje také důvodová zpráva k zákonu (§ 20 zákona o přestupcích). Nemohlo dojít k aplikaci § 43 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť se nejednalo o jednoho a téhož pachatele. Žalovaný nemůže jako odvolací orgán změnit uložený správní trest v neprospěch pachatele. Ke snížení sankce ze strany žalovaného došlo pouze z důvodu použití nesprávného sankčního ustanovení (§ 34e odst. 4 písm. c) zákona o dopravě) stanovující v prvostupňovém rozhodnutí vyšší pokutu než správné ustanovení § 34e odst. 5 téhož zákona. Dané žalovaný dostatečně odůvodnil ve svém rozhodnutí. Šlo o mimořádně závažný přestupek. K poměrnému snížení muselo dojít z důvodu existence § 98 odst. 2 zákona o přestupcích, resp. § 90 odst. 3 správního řádu. Žalovaný považuje spáchaný přestupek za mimořádně závažný, odůvodňuje podle něj uložení pokuty i zákazu činnosti. V jiných rozhodnutích byla uložena pouze pokuta, neboť prvoinstanční orgán uložil pouze pokutu. Žalovaný má za to, že jeho postup byl zcela souladný se zákony a rozhodovací praxí, nevychází z libovůle, rozhodnutí je přezkoumatelné. Žalovaný odkázal na odůvodnění délky zákazu činnosti, jednání žalobce považuje za závažné porušení esenciální povinnosti uložené zákonem. Zákaz činnosti byl uložen v 1/3 zákonem o dopravě stanoveném rozsahu (6 – 24 měsíců).

4. V replice žalobce opětovně namítl nedostatky výrokové části rozhodnutí, totožnost skutku nebyla zachována, nesouhlasí s tím, že by se dopustil přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Trvá na tom, že nebyly adekvátně posouzeny jeho poměry a Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odůvodnění ukládání pokuty v příslušné výši, nebyly správně posouzeny polehčující a přitěžující okolnosti, byla porušena zásada ne bis in idem. V případě, kdy fyzická osoba spáchá jedním skutkem např. dva přestupky, jeden jako fyzická osoba a jeden jako fyzická osoba podnikající, je nutno na toto pohlížet pohledem zásady „ne bis in idem“. Na případ žalobce nedopadá důvodová zpráva popisující § 20 zákona č. 250/2016 Sb., neboť tam je řešena souvislost mezi přestupkem právnické osoby a fyzické osoby, která za ni jednala. To je však zcela jiná situace než situace žalobce. Nebylo také dbáno na to, aby nevznikaly mezi případy nedůvodné rozdíly, žalovaný pochybil při ukládání správního trestu zákazu činnosti.

5. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Žalobce byl shledán vinen ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě porušením § 21c odst. 1 téhož zákona.
7. Pokud jde o přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, pak jeho skutková podstata byla v době spáchání jednání žalobce (1. 2. 2018) i v době rozhodování správních orgánů zákonem stanovena shodně a zněla: *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* (znění zákona do 30. 6. 2020). Od 1. 7. 2020 toto ustanovení zní : *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* Změna nemá na právní postavení žalobce vliv. Nejedná se o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější.
8. Dále došlo ke změně § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, který blíže definuje, kdo je oprávněn vykonávat práci řidiče taxislužby a jaké jsou obecné podmínky k získání oprávnění k této činnosti. Také tato změna nic nemění na posouzení žalobcovy jednání, neboť spočívá pouze ve změně náležitostí ohledně udělení oprávnění, kterým však žalobce nedisponoval.
9. Dle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění do 30. 6. 2020 *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*
10. Dle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění do 30. 9. 2020 *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 2. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*
11. Dle § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě ve znění od 1. 10. 2020 *práci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby udělí na žádost kterýkoli dopravní úřad, pokud je žadatel a) starší 21 let, b)*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

spolehlivý podle § 9 odst. 2 a c) oprávněn k pobytu na území České republiky a, je-li to podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, oprávněn k výkonu práce na území České republiky, je-li o občana jiného než členského státu, který není držitelem koncese pro provozování silniční motorové dopravy osobní vozidly určenými pro přepravu nejvýše 9 osob včetně řidiče, jeho manželem nebo registrovaným partnerem.

12. V první žalobní námitce žalobce namítá nedostatečný popis skutku ve výroku. Je názoru, že zejména způsob spáchání skutku není ve výrokové části rozhodnutí rozveden dostatečně jasně a zřetelně s ohledem na vytýkané přestupkové jednání. Soud námitku neshledal důvodnou.
13. Podle § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti a přestupky a řízení o nich“), se *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku, c) vyslovení viny, d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, e) druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty, f) výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti, g) výrok o uložení ochranného opatření, h) výrok o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a i) výrok o náhradě nákladů řízení.*
14. Žalovaný původní výrok správního orgánu I. stupně změnil tak, že byl žalobce shledán vinným: *„ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) SilDop, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 1. února 2018 při přepravě formou taxislužby uskutečněné v čase 10:59 – 11:02 hodin vozidlem Citroën, černé barvy, státní poznávací značky X, na trase z terminálu 2 letiště Václava Havla na Praze 6 do ulice Schengenská na Praze 6, v rozporu s § 21c odst. 1 SilDop vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.“*
15. Z uvedeného je zřejmé, že ve skutkové větě je předmětný skutek konkretizován jednoznačným způsobem co do místa, času i způsobu jeho spáchání. Jednalo se o vykonávání práce řidiče taxislužby bez příslušného oprávnění, které spočívalo v přepravě osob příslušným vozidlem. Skutková věta obsahuje stanovenou dobu páchání přestupku a místo spáchání, a jeho způsob – poskytnutí taxislužby vozidlem.
16. Popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání ve výroku odpovídá požadavkům ve smyslu § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Co se týče konkrétně náležitostí dle § 93 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, je žalovaným přesně označeno místo *na trase z terminálu 2 letiště Václava Havla na Praze 6 do ulice Schengenská na Praze 6*, čas *dne 1. února 2018 v čase 10:59 – 11:02 hodin* i způsob - *přeprava formou výkonu práce řidiče taxislužby vozidlem Citroën, černé barvy, státní poznávací značky X*. Z popisu žalovaného je jednoznačně seznatelné, o jaký skutek se jednalo – *přeprava formou taxislužby*. V případě žalobce není pochyb o tom, že se jednalo o přepravu smlouvenou, jak vyplývá z toho, že se jednalo přepravu formou taxislužby. Že se jednalo o tento způsob přepravy, je nesporné, neboť je dostatečně doloženo obsahem spisu, konkrétně například protokolem o výsledcích kontroly. Žalovaný ve svém odůvodnění vysvětlil, jaké změny provedl a z jakého důvodu. Je rovněž zjevná skutková a právní část. Po popisu skutku ve výroku je následně adekvátně odkazováno na příslušné ustanovení

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zákona o silniční dopravě, které bylo porušeno, tj. je zřejmá právní kvalifikace skutku ve smyslu § 93 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb.

17. Dále žalobce namítá nezachování totožnosti skutku v průběhu řízení. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého je zřejmé, že výrokové části příslušných rozhodnutí budou obsahovat přesnější a úplnější popis samotného skutku, než jaký obsahovalo samotné oznámení o přestupku, které je vydáváno na počátku samotného přestupkového řízení, tedy před podrobnějším zjišťováním jednotlivých náležitostí spáchaného skutku. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že: *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadních deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost změny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
18. V posuzované věci bylo oznámením č. j. MCP6 061703/2018 odeslaným právnímu zástupci žalobce dne 28. 3. 2018 sděleno, že je s žalobcem zahájeno řízení ohledně spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, neboť bylo kontrolou provedenou hlídkou Policie ČR, Městskou policií hl. m. Prahy a kontrolním pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy zjištěno, že dne 1. 2. 2018 v době okolo 11:02 hodin při kontrole vozidla Citroën C4, černé barvy, SPZ X, žalobce jako fyzická osoba se měl dopustit výše uvedeného přestupku uvedeným vozidlem, neboť rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
19. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 20. 3. 2019, č. j. MCP6 035053/2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Výrok o vině ve výsledném znění vyplývá z rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2020, č. j. MHMP 168457/2020, přičemž žalobce byl shledán vinen ze *spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) SilDop, kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 1. února 2018 při přepravě formou taxislužby uskutečněné v čase 10:59 – 11:02 hodin vozidlem Citroën, černé barvy, státní poznávací značky X, na trase z terminálu 2 letiště Václava Havla na Praze 6 do ulice Schengenská na Praze 6, v rozporu s § 21c odst. 1 SilDop vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* Z uvedeného je zjevné, že totožnost skutku zůstala zachována nejen v základní obecné rovině, ale nezměnily se ani konkrétní zjištěné skutečnosti, neboť jsou shodné jako ty uvedené správním orgánem I. st. v prvotním oznámení žalobci. Konkretizace některých skutečností v rozhodnutí (místo či čas)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odpovídá citovaným závěrům o tom, že relevantní je vymezení skutku v rozhodnutí, které může být podrobnější. Žalobní námitka je nedůvodná.

20. K námitce žalobce, že se nemohl se dopustit přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, soud uvádí, že tato je rovněž nedůvodná. Žalobce namítal, že se v jeho případě jednalo o jednorázovou záležitost, přičemž dle jeho názoru podle jazykového, teleologického i systematického výkladu je třeba v zákoně uvedený pojem „vykonává“ chápat tak, že předpokládá jednání, jehož znakem je trvalost a opakovanost. Na podporu svých závěrů poukázal mj. na rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 4 A 29/2016-48 ze dne 28. 6. 2018, to však bylo následně rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 267/2018-68 ze dne 30. 4. 2021 zrušeno a ve věci bylo poté vydáno rozhodnutí nové, kdy žaloba byla zamítnuta.
21. Soudu je z jeho činnosti známo, že soudy se již zabývaly řadou obdobných případů obviněných zastupovaných shodným právním zástupcem, kdy konkrétně námitka týkající se nemožnosti spáchat přestupek pro nenaplnění požadavku na opakovanost jednání byla soudy již vícekrát posouzena. Lze připomenout rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 326/2020 – 56 ze dne 22. 10. 2021, ve kterém Nejvyšší správní soud shrnul, že: *„Co se týče naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 34a odst. 1 zákona o silniční přepravě, nedopustil se městský soud žádného pochybení. Zcela správně odkázal na rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, Uber Spain, věc C-434/15, ve kterém Soudní dvůr výslovně označil činnost řidičů Uberu za přepravní služby. Z tohoto rozsudku přitom vychází při své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 255/2019 - 32; ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019 - 37; ze dne 31. 3. 2021, č. j. 2 As 344/2019 - 47, ze dne 30. 4. 2021, č. j. 5 As 267/2018 - 68; či ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020 - 38), i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20) a Soudní dvůr (velký senát) Evropské unie tyto závěry znovu potvrdil v rozsudku ze dne 10. 4. 2018, Uber France, věc C-320/16. Z výše uvedené judikatury vyplývá obecný závěr, že činnost platformy Uber představuje svojí povahou taxislužbu. Role aplikace UberPOP není omezena na pouhé zprostředkování služeb mezi řidičem a cestujícím. Platforma Uber má totiž rozhodující vliv na podmínky, za kterých řidiči své služby poskytují (stanovuje maximální cenu jízdy a danou částku vybírá před tím, než část z této sumy vyplatí řidiči, vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a chování řidičů – k tomu blíže viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci „Uber Spain,“ příp. stanovisko generálního advokáta poskytnuté k této věci). Důsledkem je proto to, že zprostředkovatelská služba zajišťovaná aplikací UberPOP musí být považována za nedílnou součást komplexní služby, jejíž hlavní složkou je právě přepravní služba.“*
22. K příslušné námitce si soud dovoluje odkázat také na nedávné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2022, č. j. 10 As 257/2020 – 69, ve kterém mj. ke stejné námitce uvedl, že: *„přestupek podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě lze spáchat i jedinou přepravou. Slovesný vid nedokonavý v § 34e odst. 1 (vykonává práci) znamená, že ustanovení míří na veškerou činnost spadající pod práci řidiče taxislužby, nikoli na samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě. Pro závěr, že pachatel vykonával práci řidiče taxislužby, tak stačí prokázat jedinou přepravu; ta byla totiž indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro Uber. Stěžovatel spoléhá na ryze gramatický výklad; ten by vedl k závěru, že řidič se nemůže dopustit přestupku podle § 34e odst. 1, pokud není kontrolován opakovaně a není mu prokázána soustavná činnost. Tato úvaha však pomíjí výklad logický, systematický i teleologický a její správnost nepotvrzuje ani pozdější novelizace vykládaného ustanovení zákonem č. 115/2020 Sb. (viz k tomu*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, bod 35; rozsudky NSS ze dne 30. 4. 2021, čj. 5 As 267/2018 - 68, bod 35, či ze dne 22. 10. 2021, čj. 5 As 326/2020 - 56, bod 27). (...) Z povahy činnosti pro Uber je zřejmý úmysl řidiče poskytovat (nikoli jednorázově poskytnout) přepravu, neboť podmínkou poskytování služby je registrace řidiče u této platformy. Je-li tedy v řízení prokázáno, že konkrétní osoba pracovala jako řidič platformy Uber, je tím i dáno, že taková osoba skutečně vykonává práci řidiče taxislužby. Není přitom podstatné, kolikrát řidič přepravu vykoná (výše již citovaný rozsudek 5 As 326/2020, bod 25). V nynější věci správní orgány prokázaly, že stěžovatel byl v aplikaci Uber registrován, což ostatně potvrdil tím, že se po objednání dostavil na místo zahájení přepravy. Tuto přepravu následně také vykonal. Přestupek podle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě tedy stěžovatel bezpochyby spáchal.“

23. V případě žalobce není pochyb o tom, že byl registrován na platformě Uber a poskytl přepravu objednanou prostřednictvím aplikace Uber, jak je doloženo mj. záznamem z kontrolní jízdy. Uskutečnit v pozici řidiče přepravu objednanou prostřednictvím aplikace Uber nelze mimoděk, nýbrž dané vyžaduje přímou účast řidiče při registraci do aplikace a zadání příslušných údajů. V případě žalobce je nesporné, že tuto přepravu vykonal, a to v čase a místě popsáném ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto soud ve smyslu výše citované argumentace konstatuje, že bylo u žalobce prokázáno vykonání přepravy skrze aplikaci Uber, kdy tímto bylo prokázáno rovněž vykonávání práce řidiče taxislužby.
24. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozhodnutí zabíral také další námitkou žalobce, kdy se domnívá, že mělo být v jeho případě postupováno podle zásady *in dubio mitius*, lze-li ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě vyložit dvěma způsoby. Soud odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku, kdy konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Zásada „v pochybnostech ve prospěch“ se tu neužije. Úspěšná nemůže být ani obrana zásadou in dubio mitius. Tato námitka je soudu rovněž dobře známa; představuje další standardní obranu pachatelů v těchto případech. NSS však již několikrát uzavřel, že povinnost vykládat ustanovení v pochybnostech ve prospěch se uplatňuje jen tehdy, pokud proti sobě stojí dva rovnocenné výklady; tak tomu v této věci není (již citovaný rozsudek 5 As 267/2018, bod 36, či rozsudek ze dne 12. 5. 2022, čj. 9 As 192/2020 - 75, bod 19).“*
25. Dle žalobce dále došlo k promlčení odpovědnosti za přestupek. Uvedl, že v projednávaném případě činí promlčecí doba 1 rok (§ 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. ve spojení s § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě). Podle ust. § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku. Oznámení o zahájení řízení o přestupku má účinky včetně přerušení promlčecí doby podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. již od jeho vyhotovení správním orgánem, a to dnem, který je uveden na oznámení. Oznámení o zahájení řízení bylo vyhotoveno dne 13. 3. 2018, jak vyplývá z tohoto oznámení. Skutek se měl stát dne 1. 2. 2018. V případě žalobce tedy došlo k přerušení promlčecí doby dne 13. 3. 2018 a počala běžet promlčecí doba nová, opět jednoletá, která uplynula dne 13. 3. 2019. Rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno dne 20. 3. 2019 tedy až po uplynutí promlčecí doby. Proto mělo být řízení zastaveno. Žalovaný k dané námitce sdělil, že k přerušení promlčecí doby přestupku dojde mj. doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku, k čemuž došlo dne 28. 3. 2018, kdy bylo doručeno oznámení o zahájení řízení právnímu zástupci žalobce (dle doručenky datové zprávy). Na základě toho došlo k přerušení promlčecí doby. Ke skončení této lhůty mělo dojít dne 28. 3. 2019, avšak v průběhu trvání této promlčecí doby bylo vydáno rozhodnutí (20. 3. 2019), vypravením tohoto rozhodnutí došlo ke druhému přerušení promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

26. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich *promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*
27. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich *odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.*
28. Oznámení o zahájení řízení je sice datováno dne 13. 3. 2018, nicméně rozhodné je datum jeho doručení žalobci, respektive jeho právnímu zástupci, ke kterému došlo dne 28. 3. 2018, jak dokládá doručenka datové zprávy. V tento den došlo současně k přerušení promlčecí doby. Jak uvedl žalovaný, mělo ke skončení nové promlčecí doby dojít dne 28. 3. 2019, kdy však bylo dne 20. 3. 2019 vydáno rozhodnutí, kdy tak došlo k opětovnému přerušení promlčecí doby.
29. Co se týče okruhu námitek týkajících se nezákonného ukládání sankce, soud uvádí následující.
30. Žalobce se protiprávního jednání dopustil jednak v postavení fyzické osoby podnikající, (dopravce, podnikatele), kdy byl sankcionován za přestupky podnikatele, konkrétně dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil porušením § 9 odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě, neboť nezajistil, aby byl při poskytování přepravy formou taxislužby ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, a dále § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, čímž porušil § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Zároveň se v tu samou dobu v pozici fyzické osoby dopustil přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.
31. Žalobce tedy vykonával přepravu formou taxislužby v situaci, kdy byl současně dopravcem (fyzická osoba podnikající) i řidičem (fyzická osoba), aniž by si však opatřil potřebné náležitosti. Porušení zákona o silniční dopravě, kdy byl žalobce v pozici podnikatele, bylo předmětem rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 17. 5. 2019, č. j. 55/2019-190-TAXI/3, kterým byl uznán vinným z přestupků dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, protože jako podnikatel v silniční dopravě nezajistil, aby ve vozidle Citroën C5, SPZ: X používaném k podnikání byl při jeho provozu dne 1. 2. 2018 na trase z Letiště Václava Havla, terminál 2, do ulice Schengenská v čase 10:59 – 11:02 doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie a dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že dne 1. 2. 2018 na trase z Letiště Václava Havla, terminál 2, do ulice Schengenská v čase 10:59 – 11:02 provozoval taxislužbu vozidlem Citroën C5, SPZ: X, které nebylo vozidlem taxislužby. Za spáchání těchto přestupků byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 150 000 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji rozsudkem č. j. 5 A 97/2019-37 dne 23. 3. 2022 zamítl.
32. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nevykonával zkoušky z místopisu, není držitelem oprávnění řidiče taxislužby, není tedy oprávněn nabízet přepravní služby na území hl. m. Prahy, vozidlo SPZ X není a nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Ze správního spisu Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vyplývá, že žalobce byl jako dopravce držitelem koncese přepravy osob dle živnostenského zákona, která jej však pro výkon řidiče taxislužby neopravňovala. Zatímco koncese je udělena živnostenským úřadem, kdy pro její získání bylo třeba splnit příslušné podmínky podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, kdy současně nesmí existovat překážky dle § 8 živnostenského zákona, oprávnění k výkonu řidiče taxislužby je udělováno v souladu § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě dopravním úřadem. Žalobce vykonával práci řidiče taxislužby, proto byl povinen dostát požadavkům specifikovaným v § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, konkrétně mít oprávnění řidiče taxislužby, které však neměl. Žalobce nesporně naplnil skutkovou podstatu dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.

33. Žalobce byl za shodné konání v daný okamžik sankcionován jako řidič i jako dopravce dle téhož zákona o silniční dopravě a to různými správními orgány. Žalovaný správní orgán II. stupně v posuzované věci byl správním orgánem I. stupně ve věci přestupku žalobce-doprovce ve věci rozsudku č. j. 5 A 97/2019 – 37. Jako řidič byl žalobce sankcionován za to, že vykonával služby taxislužby, aniž by disponoval k tomu nutné oprávnění (oprávnění řidiče taxislužby, přestupek dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě) a jako dopravce byl sankcionován, že provozoval taxislužbu vozidlem nezapsaným v seznamu vozidla taxislužby (§ 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě) a že ve vozidle nebyl doklad o oprávnění k podnikání (§ 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě), tedy za odlišné přestupky, byť se jednalo o sankcionování identické kontrolované jízdy žalobce dne 1. 2. 2018.
34. Vzhledem k rozdílným chráněným zájmům výše uvedených přestupků je vyloučeno porušení zásady *ne bis in idem* v rozsahu souběhů přestupků jako takových. V posuzované věci však byla jako přítěžující okolnost považována okolnost, že žalobce jako řidič se dopustil přestupku vozidlem nezapsaným v seznamu vozidla taxislužby.
35. Žalobce byl v napadeném rozhodnutí shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě z důvodu, že vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl držitelem tohoto oprávnění řidiče taxislužby, nebyl a není považován za řidiče taxislužby ve smyslu § 34e odst. 2 zákona o silniční dopravě, na kterého se na jako tzv. zvláštní subjekt vztahují povinnosti uvedené v tomto druhém odstavci daného ustanovení (viz. rozsudek NSS č. j. 10 As 257/2020 – 69). Povinnost mít vozidlo zapsané v evidenci se na žalobce vztahovala v jeho postavení fyzické osoby podnikající. Není však vyloučeno považovat užití vozidla nezapsaného v evidenci vozidel taxislužby za přítěžující okolnost, která může sama o sobě založit skutkovou podstatu samostatného přestupku, pokud však nebyla samostatným předmětem řízení a nebyla žalobci přičtena při posuzování viny i trestu.
36. Žalobce namítá porušení zásady *ne bis in idem* z důvodu, že byl za shodný skutek postižen rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 30. 5. 2018, č. j. MHMP 831223/2018 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 17. 5. 2019, č. j. 55/2019-190-TAXI/3, kdy byla žalobci uložena pokuta ve výši 110 000,-Kč. Podle žalobce mělo být k této sankci přihlédnuto, neboť v souhrnu mu spolu se správním trestem pokuty v napadeném řízení byla uložena pokuta ve výši 130 000,-Kč.
37. Žalovaný poukázal na to, že s účinností od 1. 7. 2017 se staly delikty dopravců (podnikatelů) i řidičů v oblasti taxislužby přestupky a řídí se ustanoveními zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Nelze proto nadále uplatnit ustanovení dříve

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích o tom, že přestupek není jednání, které je jiným správním deliktem. Nelze proto ani uplatnit dřívější postup, kdy pokud je řidič a dopravce jednou osobou, je ukládána pokuta pouze dopravci. Dle nynější úpravy je dotyčný sankcionován v obou postaveních (jako dopravce za nezajištění řádného chodu podnikatelské činnosti a jako řidič za porušení pravidel pro výkon dané profese). Každá ze skutkových podstat míří na ochranu jiných společenských zájmů, nejedná se o tentýž přestupek, tedy o dvojí trestání v téže věci. Vzhledem k tomu, že nebyl obdobný případ dosud judikován, vyšel žalovaný ze stanoviska MV ČR č. j. MV-125308-2/LG-2017, ze kterého dle žalovaného vyplývá, že se jedná o dva různé subjekty, a proto není možné uplatnit absorpční zásadu a uložit úhrnný trest. Ministerstvo nevyloučilo možnost vedení společného řízení s odkazem na § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, avšak jednotlivá řízení jsou vedena jinými správními orgány. Dle žalovaného nelze použít § 37 písm. f) uvedeného zákona a přihlédnout k uložené pokutě. Druhý postih by se musel týkat fyzické osoby, nikoli podnikající fyzické osoby, muselo by se také jednat o jiné řízení než řízení o přestupku.

38. Soud k tomuto uvádí, že žalobce byl současně v postavení fyzické osoby-řidiče a fyzické osoby podnikající-dopravce, které jsou v rámci jednotlivých přestupků postihovány zvlášť. Žalobce v postavení řidiče i dopravce je však stále shodnou identitou – fyzickou osobou, na kterou je nutné nahlížet jako na jeden subjekt. V souladu se zásadou *ne bis in idem* nelze uznat vinným z téhož přestupku fyzickou osobu nejen v postavení řidiče, ale také i jako dopravce, tedy 2x za shodné protiprávní jednání. Ustanovení § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě sice předpokládá dualitu přestupce, nikoli však ve smyslu popření zásady *ne bis in idem*, nýbrž souběhu různých přestupků, jako v posuzované věci. Přestupky žalobce v postavení řidiče zahrnují jiné chráněné zájmy než přestupky žalobce v postavení dopravce. V dané věci se jednalo o různé skutkové podstaty přestupků s různými zákonem chráněnými zájmy. Soud neshledává shodu ve skutku spočívajícím ve vykonávání služeb taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby a užití vozidla nezapsaného v seznamu vozidel taxislužby k provozování taxislužby a nedisponování dokladem o oprávnění k podnikání ve vozidle. Vzhledem k odlišné pravomoci správních orgánů o přestupcích řidiče a dopravce bylo vyloučeno vedení společného řízení i aplikovatelnost zásady absorpce či přihlédnutí k dříve uloženému trestu. Namítá-li žalobce, že je věcí státu, jak provede organizaci výkonu státní správy, avšak v tomto směru byla žalobci k újmě, soud uvádí, že jakkoli mu také nejsou zřejmé důvody odlišné pravomoci správních orgánů v téže zákonem regulované oblasti, nelze zákonodárci odeprít pravomoc vytvářet organizační strukturu správní moci dle jeho úvahy, aniž by soud byl oprávněn přezkoumat optimalizaci takového organizačního schématu, s výhradou zjevných excesů vedoucích k nepoměrné újmě účastníků. V dané věci soud takový exces neshledal, pravomoc regulace dopravců náleží ústřednímu orgánu (ministerstvu dopravy) a řidičů nikoli, duplicita řidiče a dopravce je řešena zákonem v části výši trestu (§ 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě) a sama o sobě nezakládá natolik zásadní nepoměrnou újmu, zejména pokud žalobce o své vlastní vůli ve snaze obejít zákon vytvořil předpoklady pro to, aby byl považován nejen jako řidič, ale i dopravce.
39. Žalobce namítl porušení zásady *ne bis in idem* také v rozsahu přitěžující okolnosti spočívající v užití vozidla nezapsaného v seznamu vozidel taxislužby, jež mu byla přičtena v postavení řidiče, přestože za ni byl potrestán jako dopravce v jiném řízení. Soud se s touto námitkou ztotožňuje, neboť žalobce, jakkoli v postavení dopravce a v jiném správním řízení, byl sankcionován za to, že k poskytnutí služeb taxislužby užil vozidlo. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nezapsané v seznamu vozidel taxislužby, aby zároveň identická okolnost (užití vozidla nezapsaného v seznamu vozidel taxislužby ve shodný den a na shodném místě) byla považována za přitěžující okolnost při určení výše sankce žalobci-řidiči. Správní orgán I. stupně výslovně takovou okolnost jako přitěžující označil a žalovaný danou úvahu také převzal, žalobci tak byla uložena pokuta se zřetelem, že vykonával práci řidiče taxislužby vozidlem, které nesplňovalo požadavky § 21d odst. 1 zákona o silniční dopravě, neboť nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, přestože za shodnou okolnost byl již sankcionován jako dopravce. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je v obecné rovině třeba zásadu *ne bis idem* chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem přestupku, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního přestupku, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (srov. např. rozsudky NSS č. j. 7 As 87/2020 - 29, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, č. j. 6 As 22/2009 - 84, č. j. 4 As 14/2005 - 84, č. j. 4 As 22/2005 - 68).

40. Jelikož rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 17. 5. 2019, č. j. 55/2019-190-TAXI/3, bylo vydáno dříve než žalobou napadené rozhodnutí (3. 2. 2020), k porušení zásady *ne bis in idem* došlo v řízení o přestupku žalobce-řidiče, tedy v posuzované věci, je tak dána nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť porušení zásady *ne bis in idem* mělo vliv na výši uložené pokuty žalobci, proto soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí.
41. Vzhledem k nezákonnosti při uložení sankce v důsledku přihlídnutí k přitěžující okolnosti, ke které již bylo přihlídnuto při jiném trestu pro žalobce, je nepřijatelné se zabývat žalobními námitkami o výši a formě sankce. Lze se však vyjádřit k aplikaci zásady zákazu *reformatio in peius*. Přestože žalovaný konstatoval, že původní výše pokuty by obstála v důsledku vysoké společenské nebezpečnosti, v souladu se zásadou zákazu *reformatio in peius* (§ 90 odst. 3 správního řádu) podle žalovaného byl povinen převzít algoritmus správního orgánu I. st. a proto poměrně snížil pokutu. Soud má za to, že zásada zákazu *reformatio in peius* má primárně kvantitativní povahu. Pokud odvolací orgán dojde k závěru, že správním orgánem I. stupně nalezené přitěžující okolnosti nejsou přítomny, měl by rozhodnout o zrušení nebo o změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výši trestu, to však neplatí, pokud odvolací orgán považuje již uložený trest za odpovídající závažnosti protiprávního jednání účastníka i bez přítomnosti přitěžujících okolností. Jestliže se odvolací orgán ztotožní s uloženou výší trestu, avšak na základě úvahy o závažnosti protiprávního jednání přestupce, nedojde k porušení zásady zákazu *reformatio in peius*, neboť právní postavení odvolatele se tím nezhoršilo a zároveň mu nebylo odepřeno právo na spravedlivý proces. Jelikož žalovaný provedl úvahu o výši pokuty podmíněnou přitěžujícími okolnostmi, nebyl soud oprávněn „nahrazovat“ úvahu žalovaného o tom, zda uložená sankce obстоjí i v případě nepřítomnosti přitěžujících okolností.
42. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Předpokladem pro přiznání náhrady nákladů je, že úspěšný účastník takové náklady vynaložil a k tomu důvodně. Soud tak nepřiznává úspěšnému účastníkovi náhradu za jakýkoliv úkon, ale pouze za takový, který je účelně vynaložen. V dané věci s ohledem k důvodu pro zrušení rozhodnutí žalovaného soud považuje za účelně vynaložený náklad – podání žaloby, účast při jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

dne 22. 2. 2023. Replika žalobce ze dne 12. 6. 2020 nijak dále argumentačně nepodpořila úspěšnou žalobní námitku a účast advokáta při vyhlášení rozsudku je pasivním právem účastníka bez ovlivnění konečného rozhodnutí soudu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek 3 000 Kč odměna právního zastoupení žalobce za 3 úkony (§ 11 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu a účast na jednání před soudem dne 22. 2. 2023), právní služby v částce 3 100 Kč za 1 úkon, celkem 9 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 3. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.